Praktyczny przewodnik

Przedstawienia na uroczystości przedszkolne

Jasełka • Dzień Babci i Dziadka
Dzień Matki • Zakończenie roku

Gotowe scenariusze i wskazówki

Wybierz przedstawienie

Dla grup przedszkolnych, 3–6 lat.

W każdym rozdziale znajdziesz wersję krótką i rozszerzoną. Wybierz jedną; nie musisz łączyć obu.

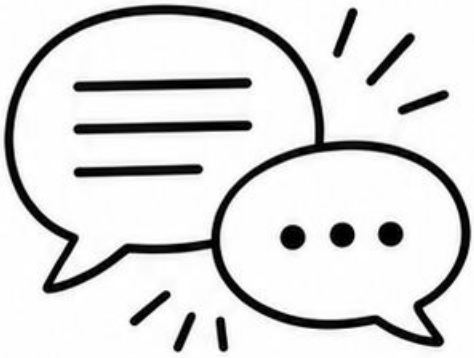
Wersja krótka: około 5–8 minut. **Wersja rozszerzona:** około 10–15 minut. To orientacyjne czasy, zależne od tempa grupy.

1. Najpierw przeczytaj cały scenariusz, sprawdź role i wybierz rekwizyty.
2. Młodszej grupie proponuj wspólne kwestie. Starszej powierz pojedyncze zdania.

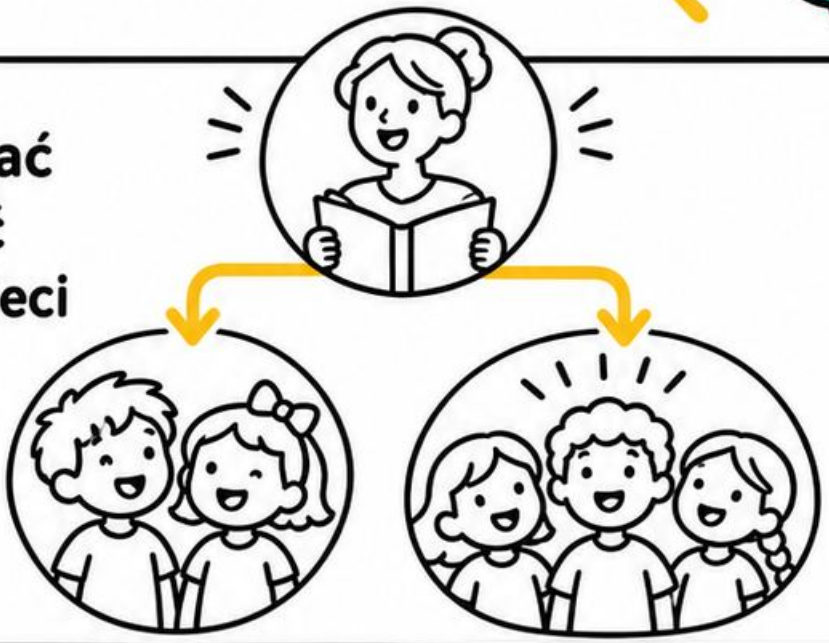

1. Nie trzeba uczyć tekstu na pamięć. Dorosły może podpowiadać lub czytać narrację.
2. Czas sprawdź podczas próby; zależy także od pauz i przejść.

Role, które można dopasować

Narratora może zagrać dorosły. Jedną postać może tworzyć para dzieci albo mały zespół.

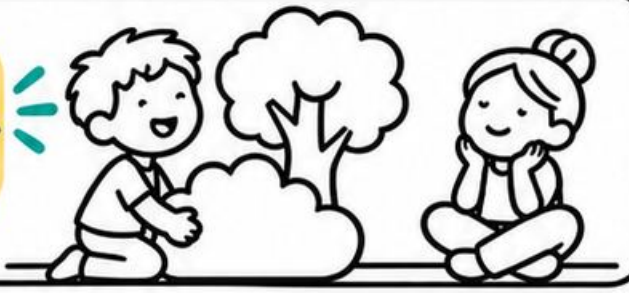

Dodatkowe dzieci dołączają jako grupa: gwiazdki, goście, kwiaty lub promyki. Nie potrzebują osobnych kwestii.

Każdą kwestię grupową można powiedzieć razem, powtórzyć po dorosłym albo zastąpić gestem.

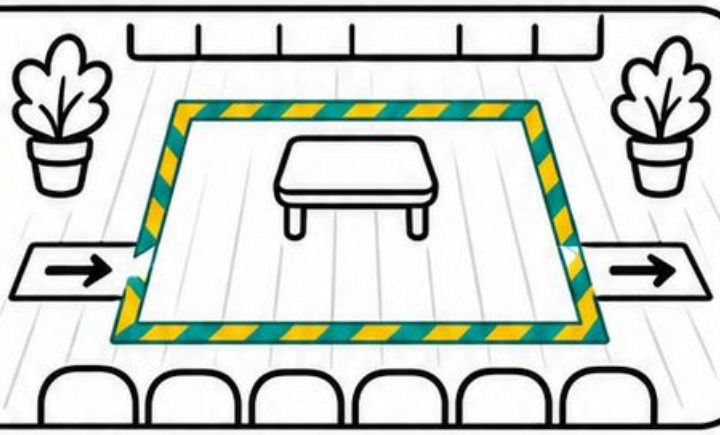
Dziecko może wybrać pomoc przy scenografii lub obserwowanie. Nie oceniaj odwagi ani głośności.

Przy nieobecności aktora narrator przejmuje jego zdania. Zachowaj sens sceny, zamiast szukać zastępstwa w ostatniej chwili.

Przygotuj spokojny występ

Wyznacz taśmą miejsce gry, wejście i wyjście. Zostaw wolne przejścia.

Sprawdź stabilność dekoracji. Nie używaj świec, szklanych ozdób ani drobnych elementów dostępnych dzieciom.

Rekwizyty połóż na niskim stoliku w kolejności użycia. Kostium nie może ograniczać ruchu ani zasłaniać twarzy.

Ustal znak przerwy: podniesiona dłoń dorosłego. Przećwicz spokojne zatrzymanie.

Daj możliwość wycofania się do znanej osoby. Nie zmuszaj do występu.

Wszystkie dialogi w tym przewodniku są autorskie. Nie wymagają podkładu muzycznego ani cudzych piosenek.

Jasełka

Światło, którym się dzielimy

Role: Narrator, Maria, Józef, Gwiazda, dwaj Pasterze. Pozostałe dzieci: gwiazdki.

Rekwizyty: Papierowa gwiazda na krótkim uchwycie, lalka w koszyku, dwa kawałki materiału, papierowe serce.

Wersja krótka: trzy sceny. Wersja rozszerzona: cztery sceny.

Narrację czyta dorosły lub chętne dziecko. Pozostali mogą mówić wspólnie albo pokazywać gesty.

Przed próbą nazwij miejsca wejścia i ukłonu. Wypowiedzi drukowane po dwukropku są kwestiami postaci. Pozostały tekst to wskazówki.

Jasełka

Wersja krótka — scena 1

Narrator: Zapadł wieczór.
Maria i Józef szukają spokojnego miejsca.

Józef: Zatrzymajmy się tutaj. Tu jest cicho.

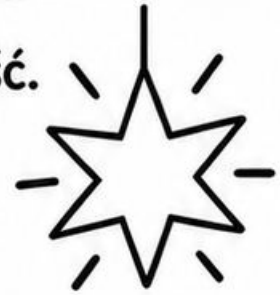
Maria: Przygotuję miękkie posłanie.

Dzieci układają materiał obok koszyka z lalką.
Nie podnoszą koszyka.

Gwiazda: Pokażę drogę tym, którzy chcą przyjść.

Gwiazda powoli unosi papierową ozdobę.

Grupa: Małe światło, prowadź nas.

Jasełka

Wersja krótka — scena 2

Narrator: Pasterze zauważyli światło.

Pasterz 1: Dokąd prowadzi ta gwiazda?

Pasterz 2: Chodźmy razem. Nie trzeba się spieszyć.

Pasterze idą po wyznaczonej ścieżce i zatrzymują się przed koszykiem.

Pasterz 1: Przynoszę dobre słowo: witajcie.

Pasterz 2: A ja przynoszę pomoc. Poprawię posłanie.

Maria: Dziękujemy, że jesteście.

Grupa pokazuje otwarte dłonie.

Jasełka

Wersja krótka — scena 3

Gwiazda: Czy światło można podarować?

Józef: Można rozjaśnić komuś dzień dobrym gestem.

Pasterz 1: Zaproszę kogoś do wspólnej zabawy.

Pasterz 2: Pomogę, gdy ktoś mnie potrzebuje.

Maria: A ja uważnie wysłucham.

Narrator: Każdy ma coś dobrego do podarowania.

Grupa: Dzielimy się dobrem. Wesołych Świąt!

Dzieci wykonują wspólny ukłon.

Jasełka

Wersja rozszerzona — scena 1

Narrator: Nad Betlejem pojawiła się gwiazda. Maria i Józef wędrują powoli.

Maria: Potrzebujemy miejsca na odpoczynek.

Józef: Widzę zaciszny kąt. Przygotujmy go razem.

Maria rozkłada tkaninę. Józef wskazuje koszyk z lalką.

Maria: Tutaj ułożymy małego Jezusa.

Gwiazda: Będę świecić nad tym miejscem.

Grupa gwiazdek unosi dłonie nad głową.

Grupa: Tu jest cicho. Tu jest blisko.

Jasełka

Wersja rozszerzona — scena 2

Narrator: Na polu Pasterze wypatrują gwiazd.

Pasterz 1: Ta gwiazda świeci inaczej. Chcę zobaczyć, co pokazuje.

Pasterz 2: Pójdę z tobą. Weźmy coś od siebie.

Pasterz 1: Nie mam kosztownego prezentu.

Pasterz 2: Podarujmy życzliwe słowa i gotowość do pomocy.

Gwiazda: Idźcie spokojnie za mną.

Wszyscy przechodzą wyznaczoną drogą. Gwiazdki tworzą nieruchome tło.

Grupa: Krok po kroku, razem do celu.

Jasełka

Wersja rozszerzona — scena 3

Pasterz 1: Witajcie. Zobaczyliśmy gwiazdę i przyszliśmy.

Józef: Zapraszamy. Stańcie blisko nas.

Pasterz 2: Przynosimy papierowe serce. To znak naszej życzliwości.

Pasterz kładzie serce obok koszyka.

Maria: Dziękujemy. Dobrze dzielić taką chwilę z innymi.

Gwiazda: Czy każdy może przynieść coś dobrego?

Pasterz 1: Każdy. Nawet bardzo mały gest ma znaczenie.

Grupa: Dobre słowo, pomocna dłoń.

Jasełka

Wersja rozszerzona — scena 4

Narrator: Gwiazda nadal świeci, a goście myślą o tym, co zabiorą do domu.

Pasterz 2: Zabiorę pomysł, żeby pomagać bez czekania na nagrodę.

Józef: Ja zaproszę do stołu kogoś, kto czuje się samotny.

Maria: A ja podaruję czas i uwagę.

Gwiazda: Niech to światło zostanie z nami.

Grupa: Życzymy Wam spokojnych Świąt, bliskości i dobra każdego dnia.

Dzieci zatrzymują się na chwilę, po czym wspólnie się kłaniają.

Jasełka

Trzy spokojne próby

Próba 1:
przeczytaj opowieść. Dzieci wybierają role i pokazują rekwizyty. Przejdźcie wejście oraz ukłon.

Próba 2:
ćwicz krótkimi scenami. Czytaj narrację. Po każdej scenie zapytaj: co pomoże nam dalej?

Próba 3:
zagraj wybraną wersję z rekwizytami. Zostaw czas na przerwę i zmianę roli.

Próby można rozłożyć na kilka dni. Dostosuj ich długość do skupienia dzieci; zakończ wcześniej, gdy pojawia się zmęczenie.

Przed występem przypomnij pierwszą czynność każdej postaci. Nie dodawaj nowych kwestii w ostatniej chwili.

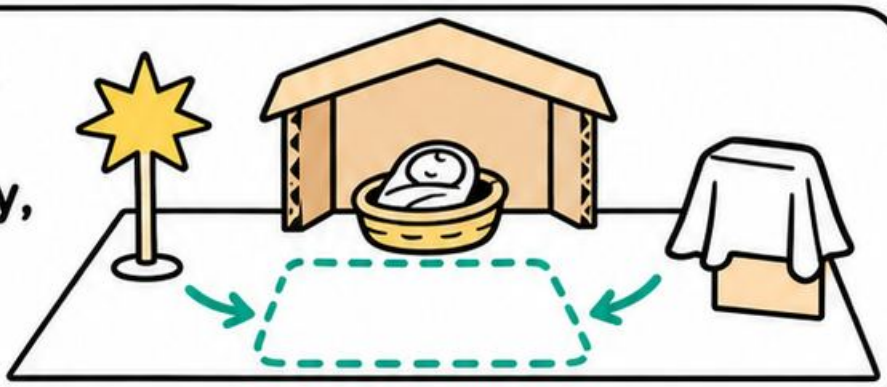
Jasełka

Scena i rekwizyty

Z kartonu zrób niski zarys stajenki. Koszyk z lalką ustaw na stabilnej podłodze. Gwiazdę wykonaj z papieru, bez brokatu i ostrych końców.

Zostaw wolny środek sceny. Przedmioty przenoszą tylko osoby, które przećwiczyły tę czynność.

Zaproś dzieci do wyboru kolorów i rysowania. Dorosły przygotowuje trudne wycięcia i sprawdza krawędzie.

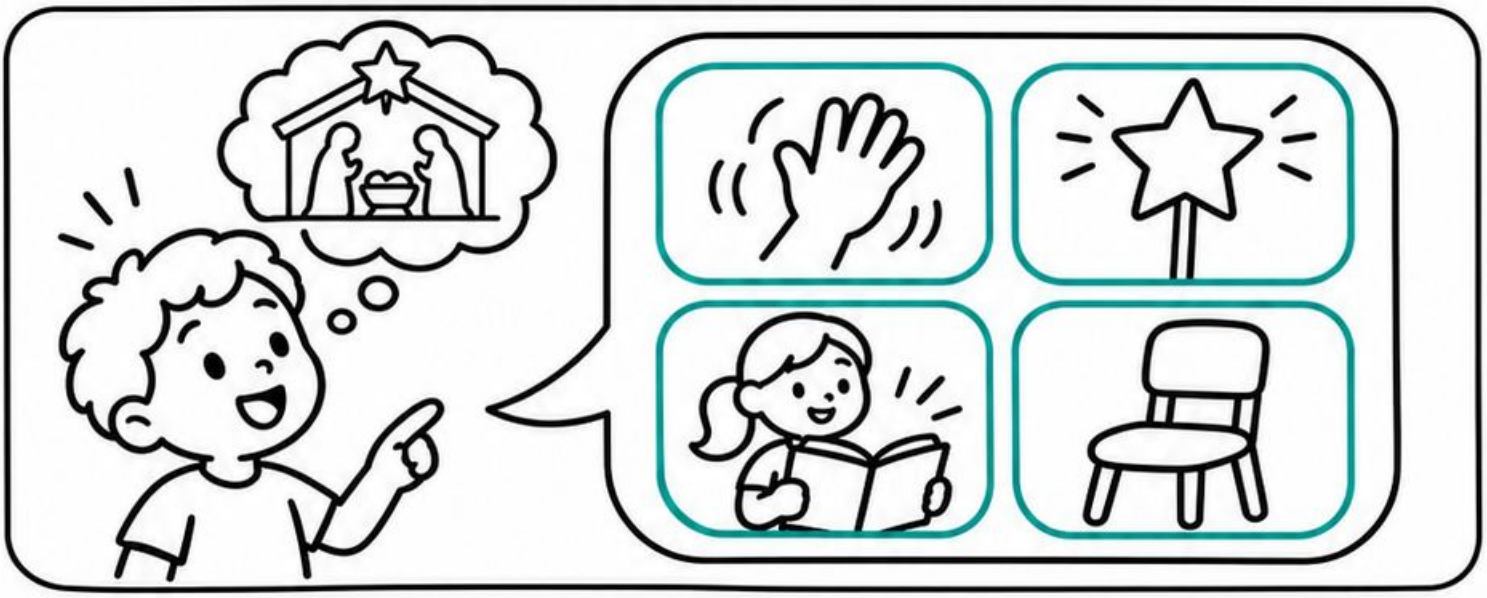
Próba techniczna: przejdź całą drogę w kostiumie. Sprawdź, czy nic nie zahacza, nie spada i nie zasłania widoku.

Dobry efekt: dziecko znajduje rekwizyt bez pośpiechu i wie, gdzie go odłożyć.

Jasełka

Każdy może mieć swoje miejsce

Jasełka mają charakter religijny. Uzgodnij udział z rodzinami i zapewnij równorzędną możliwość udziału w innym zadaniu.

Bez mówienia: pokaż umówiony gest, trzymaj dekorację lub dołącz do wspólnego ukłonu.

Przy dużej grupie: podziel kwestie grupowe między dwa zespoły. Pozostali tworzą nieruchome tło.

Przy małej grupie: dorosły czyta narrację i kwestie nieobsadzonych postaci. Nie trzeba dopisywać ról.

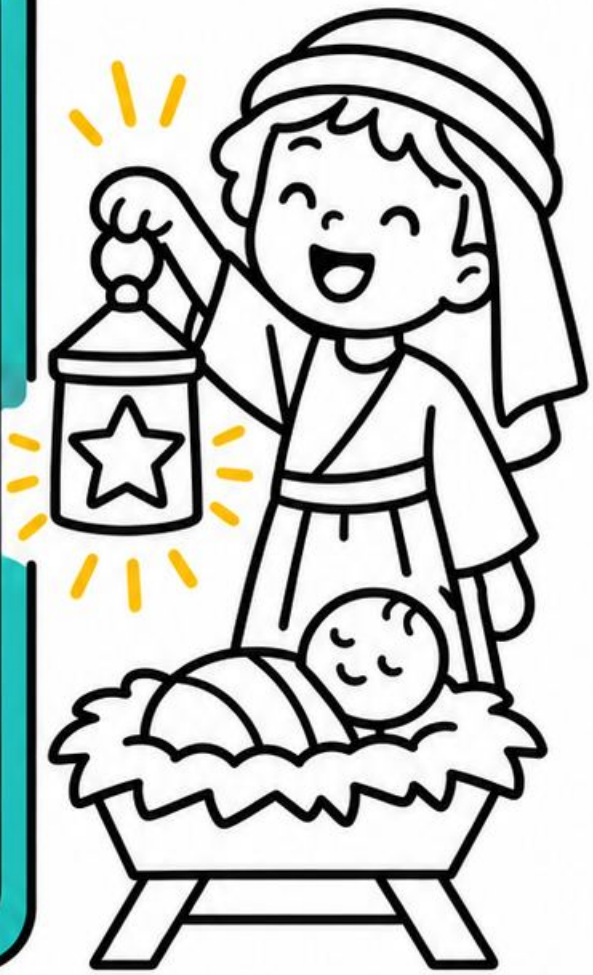
Gdy dziecko rezygnuje: pozwól mu usiąść przy znanym dorosłym. Narrator płynnie kontynuuje.

Ustal wcześniej, czy i jak rodziny będą fotografować zgodnie z zasadami placówki.

Jasełka

Lista przed wejściem

- [ ] Wybraliśmy jedną wersję i sprawdziliśmy wszystkie sceny.
- [ ] Każde dziecko zna pierwszą czynność, miejsce i znak zakończenia.
- [ ] Rekwizyty leżą w kolejności użycia. Przejścia są wolne.
- [ ] Dorosły ma tekst i może przejąć brakujące kwestie.
- [ ] Ustaliliśmy miejsce odpoczynku i osobę wspierającą.
- [ ] Widzowie wiedzą, gdzie usiąść. Nikt nie stoi w przejściu.

Po występie zapytaj: co było przyjemne? Co następnym razem ułatwimy?

Podziękuj za współpracę. Nie wybieraj najlepszego aktora.

Dzień Babci i Dziadka

Walizka dobrych chwil

Role: Narrator, Ola, Kuba, Strażnik Walizki. Pozostałe dzieci: goście i pomocnicy.

Rekwizyty: Puste kartonowe pudełko jako walizka, duże papierowe karty: ucho, dłonie, serce i zegar.

Wersja krótka: trzy sceny. Wersja rozszerzona: cztery sceny.

Narrację czyta dorosły lub chętne dziecko. Pozostali mogą mówić wspólnie albo pokazywać gesty.

Przed próbą nazwij miejsca wejścia i ukłonu. Wypowiedzi drukowane po dwukropku są kwestiami postaci. Pozostały tekst to wskazówki.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja krótka — scena 1

Narrator: Ola i Kuba znaleźli niezwykłą walizkę.

Ola: Jest lekka. Co można do niej spakować?

Kuba: Może dobre chwile?

Strażnik: Ta walizka mieści prezenty, których nie kupuje się w sklepie.

Ola wyjmuje kartę z uchem.

Ola: Podaruję uważne słuchanie.

Kuba: Kiedy ktoś opowiada, odłożę zabawkę.

Grupa przykłada dłoń do ucha i patrzy na rozmówcę.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja krótka — scena 2

Kuba wyjmuje kartę z dłońmi.

Kuba: Tutaj jest wspólne działanie.

Ola: Możemy układać puzzle albo podlewać kwiaty.

Strażnik: A kiedy coś się nie uda?

Ola: Spróbujemy jeszcze raz. Razem jest raźniej.

Kuba: Możemy też odpocząć i posiedzieć obok siebie.

Narrator: W walizce przybywa dobrych chwil.

Grupa pokazuje gest sadzenia i podlewania rośliny.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja krótka — scena 3

Strażnik wyjmuje kartę z sercem.

Strażnik: Zostało miejsce na ważne słowa.

Ola: Babciu, Dziadku, dziękujemy za Wasz czas.

Kuba: Za rozmowy, wspólne pomysły i bliskość.

Narrator: Myślimy także o bliskich, których dziś z nami nie ma.

Grupa: Zyczymy Wam zdrowia, radości i wielu dobrych chwil!

Dzieci zamykają pudełko i wykonują ukłon.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja rozszerzona — scena 1

Narrator: Na środku sali stoi walizka. Nie jest to walizka na ubrania.

Ola: Na kartce jest napis: „Dobre chwile”.

Kuba: Zajrzyjmy do środka.

Strażnik: Można ją otworzyć tylko razem.

Ola i Kuba unoszą wieko pudełka.

Ola: Widzę cztery karty.

Kuba: Każda ma inny znak.

Strażnik: Każda przypomina o prezencie dla bliskiej osoby.

Grupa: Odkrywamy dobre chwile.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja rozszerzona — scena 2

Ola pokazuje kartę z uchem.

Ola: Pierwszy prezent to słuchanie.

Kuba: Opowiedz mi o swoim ulubionym miejscu.

Ola: O ogrodzie, gdzie razem patrzymy na kwiaty.

Strażnik: Nie trzeba od razu odpowiadać. Można dać komuś czas.

Dzieci przez chwilę siedzą spokojnie naprzeciw siebie.

Kuba: Słyszę cię. Twoja historia jest ważna.

Grupa: Mamy czas, by słuchać.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja rozszerzona — scena 3

Kuba pokazuje kartę z dłońmi.

Kuba: Drugi prezent to wspólne działanie.

Ola: Zbudujmy most z wyobraźni.

Dzieci pokazują układanie dużych klocków.

Kuba: Mój klocek się przewrócił.

Ola: Pomogę ci go podnieść.

Strażnik pokazuje kartę z zegarem.

Strażnik: Trzeci prezent to wspólny czas. Na pracę i odpoczynek.

Grupa: Nie musimy się spieszyć.

Dzień Babci i Dziadka

Wersja rozszerzona — scena 4

Ola wyjmuje kartę z sercem.

Ola: Ostatni prezent to pamięć o bliskich.

Kuba: Możemy narysować obrazek, zadzwonić albo powiedzieć: dziękuję.

Strażnik: Każda rodzina ma swoje dobre chwile.

Narrator: Dziś dziękujemy Babciom, Dziadkom i osobom, które otaczają nas troską.

Ola: Za małe gesty.

Kuba: Za wielkie serce.

Grupa: Życzymy Wam wielu wspólnych chwil!

Dzieci pokazują karty i kłaniają się.

Dzień Babci i Dziadka

Trzy spokojne próby

Próba 1:

przeczytaj opowieść. Dzieci wybierają role i pokazują rekwizyty. Przejdźcie wejście oraz ukłon.

Próba 2:

ćwicz krótkimi scenami. Czytaj narrację. Po każdej scenie zapytaj: co pomoże nam dalej?

Próba 3:

zagraj wybraną wersję z rekwizytami. Zostaw czas na przerwę i zmianę roli.

Próby można rozłożyć na kilka dni. Dostosuj ich długość do skupienia dzieci; zakończ wcześniej, gdy pojawia się zmęczenie.

Przed występem przypomnij pierwszą czynność każdej postaci. Nie dodawaj nowych kwestii w ostatniej chwili.

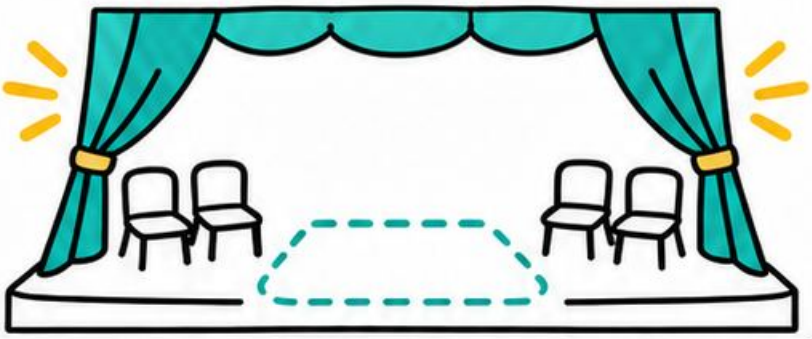
Dzień Babci i Dziadka

Scena i rekwizyty

Walizką jest lekkie pudełko bez zamka. Karty mają wielkość dłoni dorosłego lub większą. Ustaw krzesła dla gości poza drogą aktorów.

Zostaw wolny środek sceny. Przedmioty przenoszą tylko osoby, które przećwiczyły tę czynność.

Zaproś dzieci do wyboru kolorów i rysowania. Dorosły przygotowuje trudne wycięcia i sprawdza krawędzie.

Próba techniczna: przejdź całą drogę w kostiumie. Sprawdź, czy nic nie zahacza, nie spada i nie zasłania widoku.

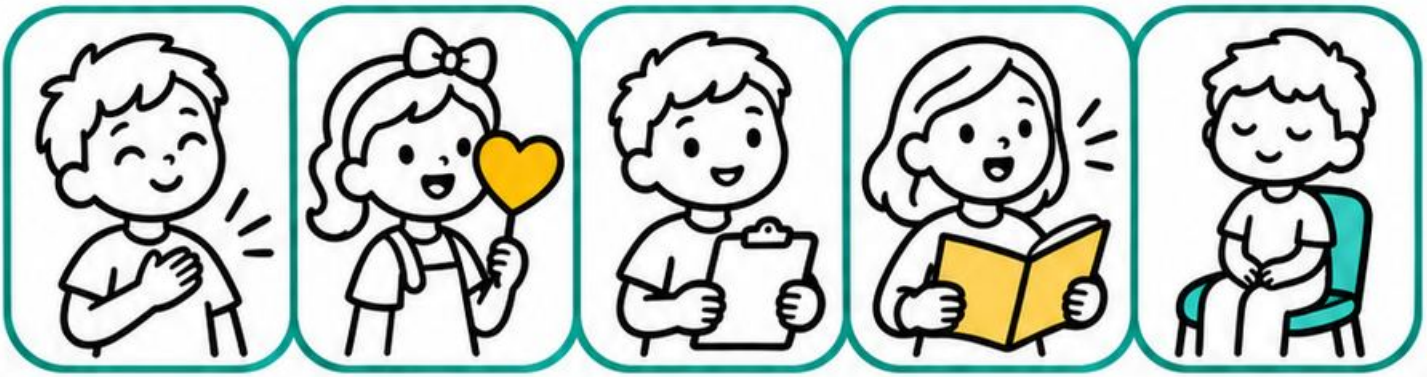
Dobry efekt: dziecko znajduje rekwizyt bez pośpiechu i wie, gdzie go odłożyć.

Dzień Babci i Dziadka

Każdy może mieć swoje miejsce

Zamiast wymagać wspomnień o własnych dziadkach, pozwól mówić o bliskiej osobie. Nie pytaj publicznie o nieobecność członka rodziny.

- **Bez mówienia:** pokaż umówiony gest, trzymaj dekorację lub dołącz do wspólnego ukłonu.
- **Przy dużej grupie:** podziel kwestie grupowe między dwa zespoły. Pozostali tworzą nieruchome tło.
- **Przy małej grupie:** dorosły czyta narrację i kwestie nieobsadzonych postaci. Nie trzeba dopisywać ról.

- **Gdy dziecko rezygnuje:** pozwól mu usiąść przy znanym dorosłym. Narrator płynnie kontynuuje.
- **Ustal wcześniej,** czy i jak rodziny będą fotografować zgodnie z zasadami placówki.

Dzień Babci i Dziadka

Lista przed wejściem

- [ ] Wybraliśmy jedną wersję i sprawdziliśmy wszystkie sceny.
- [ ] Każde dziecko zna pierwszą czynność, miejsce i znak zakończenia.
- [ ] Rekwizyty leżą w kolejności użycia. Przejścia są wolne.
- [ ] Dorosły ma tekst i może przejąć brakujące kwestie.
- [ ] Ustaliliśmy miejsce odpoczynku i osobę wspierającą.
- [ ] Widzowie wiedzą, gdzie usiąść. Nikt nie stoi w przejściu.

Po występie zapytaj: co było przyjemne? Co następnym razem ułatwimy?

Podziękuj za współpracę, Nie wybieraj najlepszego aktora.

Dzień Matki

Ogród małych gestów

Role: Narrator, Ogrodniczka, Słoneczko, Deszczyk.
Pozostałe dzieci: kwiaty i ogrodnicy.

Rekwizyty: Trzy duże papierowe kwiaty, papierowa konewka bez wody, słońce i chmura z kartonu.

Wersja krótka: trzy sceny. Wersja rozszerzona: cztery sceny.

Narrację czyta dorosły lub chętne dziecko.
Pozostali mogą mówić wspólnie albo pokazywać gesty.

Przed próbą nazwij miejsca wejścia i ukłonu. Wypowiedzi drukowane po dwukropku są kwestiami postaci.
Pozostały tekst to wskazówki.

Dzień Matki

Wersja krótka — scena 1

Narrator: W ogrodzie małych gestów kwiaty jeszcze śpią.

Ogrodniczka: Czego potrzebujecie, żeby zakwitnąć?

Słoneczko: Ciepłego spojrzenia.

Deszczyk: Dobrego słowa.

Ogrodniczka: Spróbujmy.

Dzieci-kwiaty siedzą lub stoją z opuszczonymi dłońmi.

Ogrodniczka: Dobrze, że jesteś.

Kwiaty powoli unoszą dłonie.

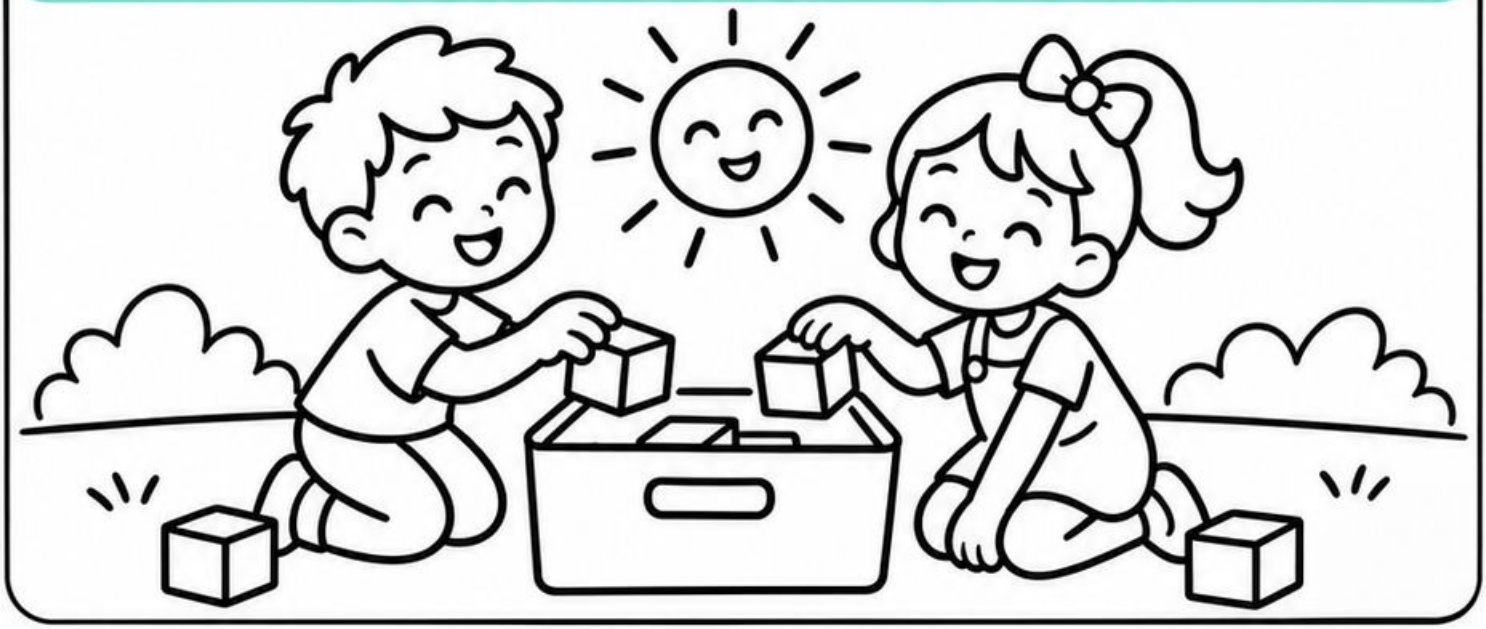

Dzień Matki

Wersja krótka — scena 2

Słoneczko: Pomogę posprzątać po zabawie.

Dzieci pokazują odkładanie klocków do pudełka.

Deszczyk: Zapytam, czy potrzebujesz odpoczynku.

Kwiaty delikatnie poruszają dłońmi.

Ogrodniczka: Małe gesty nie muszą być trudne.

Narrator: W ogrodzie robi się coraz weselej.

Grupa: Zauważamy, słuchamy, pomagamy.

Dzień Matki

Wersja krótka — scena 3

Ogrodniczka podnosi papierowy kwiat.

Ogrodniczka: Mamo, ten kwiat przypomina o naszej wdzięczności.

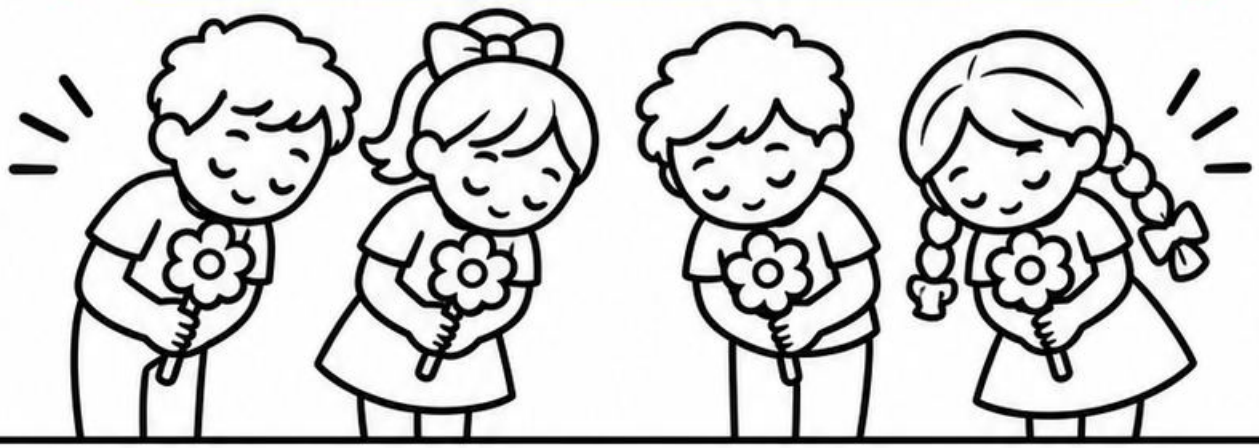
Słoneczko: Za troskę każdego dnia.

Deszczyk: Za obecność i wspólne chwile.

Narrator: Każdy może podziękować bliskiej osobie po swojemu.

Grupa: Życzymy Wam radości, odpoczynku i wielu uśmiechów!

Dzieci unoszą kwiaty i wykonują ukłon.

Dzień Matki

Wersja rozszerzona — scena 1

Narrator: Ogrodniczka zaprasza do niezwykłego ogrodu.

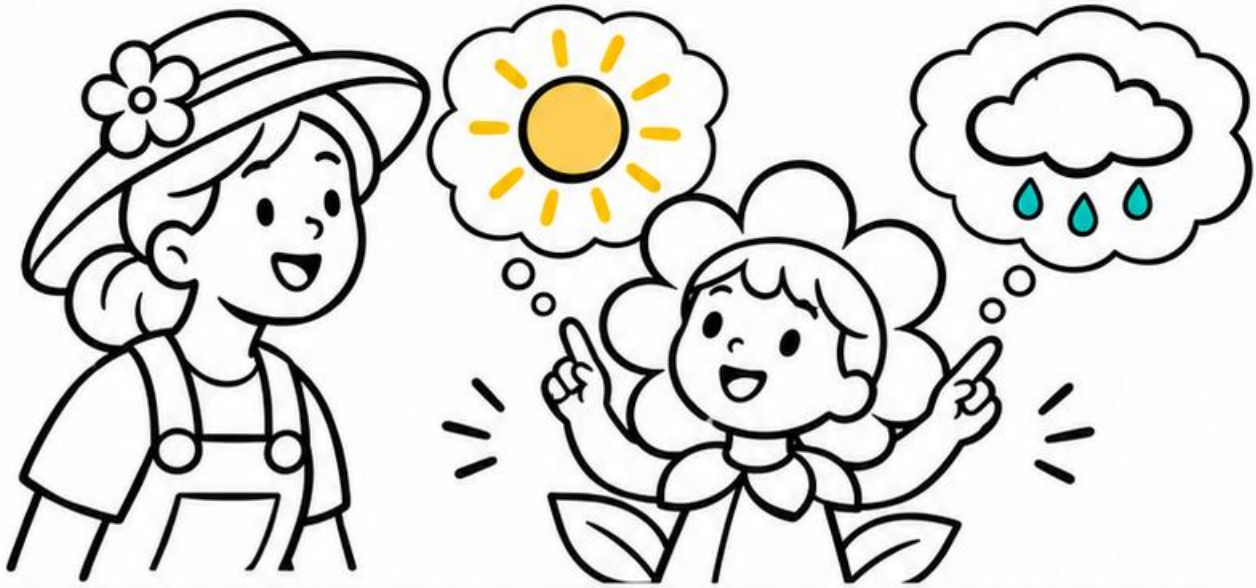
Ogrodniczka: Tu rosną kwiaty małych gestów.
Każdy potrzebuje czegoś innego.

Słoneczko: Ten potrzebuje ciepłego spojrzenia.

Deszczyk: A ten chwili ciszy.

Ogrodniczka: Najpierw zapytam,
zamiast zgadywać.

Dziecko-kwiat może wskazać słońce albo chmurę.

Ogrodniczka: Widzę twój wybór.

Grupa: Każdy może powiedzieć, czego potrzebuje.

Dzień Matki

Wersja rozszerzona — scena 2

Słoneczko: Przynoszę słowa, które dodają siły.

Ogrodniczka: Jakie słowa?

Słoneczko: Dziękuję. Pomogę ci. Dobrze, że jesteś.

Po każdym zdaniu jeden kwiat powoli się prostuje.

Deszczyk: Czasem wystarczy być obok.

Ogrodniczka siada przy jednym z kwiatów, bez dotykania go.

Narrator: W ogrodzie jest miejsce na rozmowę i na ciszę.

Grupa: Jesteśmy blisko na różne sposoby.

Dzień Matki

Wersja rozszerzona — scena 3

Deszczyk trzyma papierową konewkę.

Deszczyk: Mój prezent to pomoc, o którą ktoś prosi.

Ogrodniczka: Możesz odłożyć kredki do pudełka.

Deszczyk pokazuje porządkowanie.

Słoneczko: A potem przygotujemy spokojny kącik do odpoczynku.

Dzieci układają dłonie jak poduszkę, bez kładzenia się na przejściu.

Narrator: Troska to także zauważenie, że ktoś potrzebuje przerwy.

Grupa: Pytamy, słuchamy i pomagamy.

Dzień Matki

Wersja rozszerzona — scena 4

Ogrodniczka: Nasz ogród zakwitł. Nie dzięki wielkim prezentom, ale dzięki małym gestom.

Słoneczko: Dziś dziękujemy Mamom.

Deszczyk: I wszystkim osobom, które codziennie się o nas troszczą.

Narrator: Każde dziecko może skierować życzenia do wybranej bliskiej osoby.

Ogrodniczka: Życzymy Wam czasu dla siebie.

Słoneczko: Dobrych rozmów.

Deszczyk: I powodów do uśmiechu.

Grupa: Dziękujemy, że jesteście!

Wspólny ukłon kończy występ.

Dzień Matki

Trzy spokojne próby

Próba 1:

przeczytaj opowieść. Dzieci wybierają role i pokazują rekwizyty. Przejdźcie wejście oraz ukłon.

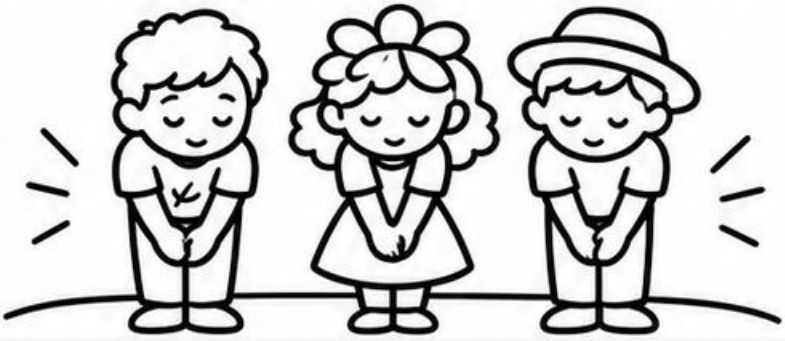
Próba 2:

ćwicz krótkimi scenami. Czytaj narrację. Po każdej scenie zapytaj: co pomoże nam dalej?

Próba 3:

zagraj wybraną wersję z rekwizytami. Zostaw czas na przerwę i zmianę roli.

Próby można rozłożyć na kilka dni. Dostosuj ich długość do skupienia dzieci; zakończ wcześniej, gdy pojawia się zmęczenie.

Przed występem przypomnij pierwszą czynność każdej postaci. Nie dodawaj nowych kwestii w ostatniej chwili.

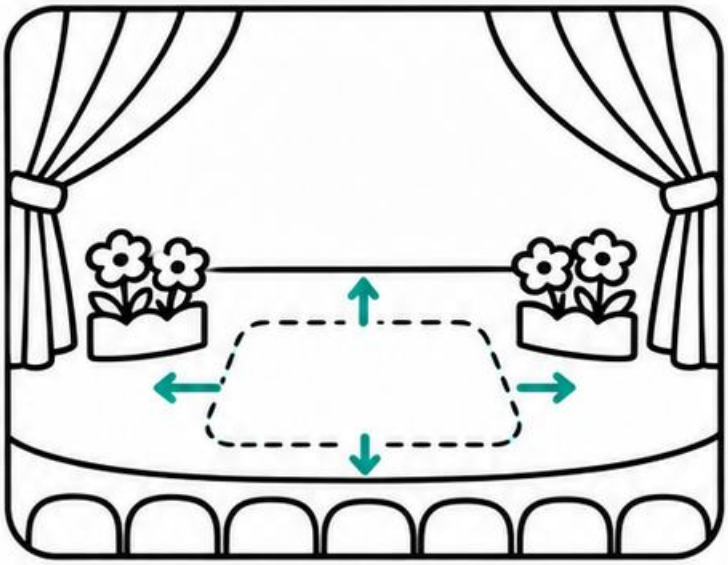
Dzień Matki

Scena i rekwizyty

- Kwiaty przymocuj do niskiej kartonowej rabatki albo trzymaj w dłoni. Konewka jest papierowa i pusta. Nie rozsypuj ziemi ani płatków na podłodze.

- Zostaw wolny środek sceny. Przedmioty przenoszą tylko osoby, które przećwiczyły tę czynność.
- Zaproś dzieci do wyboru kolorów i rysowania. Dorosły przygotowuje trudne wycięcia i sprawdza krawędzie.

- **Próba techniczna:** przejdź całą drogę w kostiumie. Sprawdź, czy nic nie zahacza, nie spada i nie zasłania widoku.
- **Dobry efekt:** dziecko znajduje rekwizyt bez pośpiechu i wie, gdzie go odłożyć.

Dzień Matki

Każdy może mieć swoje miejsce

Pozwól skierować życzenia do mamy lub innej bliskiej osoby. Nie przypisuj publicznie dzieciom sytuacji rodzinnych i nie wymuszaj uścisków.

Bez mówienia: pokaż umówiony gest, trzymaj dekorację lub dołącz do wspólnego ukłonu.

Przy dużej grupie: podziel kwestie grupowe między dwa zespoły. Pozostali tworzą nieruchome tło.

Przy małej grupie: dorosły czyta narrację i kwestie nieobsadzonych postaci. Nie trzeba dopisywać ról.

Gdy dziecko rezygnuje: pozwól mu usiąść przy znanym dorosłym. Narrator płynnie kontynuuje.

Ustal wcześniej, czy i jak rodziny będą fotografować zgodnie z zasadami placówki.

Dzień Matki

Lista przed wejściem

- [ ] Wybraliśmy jedną wersję i sprawdziliśmy wszystkie sceny.
- [ ] Każde dziecko zna pierwszą czynność, miejsce i znak zakończenia.
- [ ] Rekwizyty leżą w kolejności użycia. Przejścia są wolne.
- [ ] Dorosły ma tekst i może przejąć brakujące kwestie.
- [ ] Ustaliliśmy miejsce odpoczynku i osobę wspierającą.
- [ ] Widzowie wiedzą, gdzie usiąść. Nikt nie stoi w przejściu.

Po występie zapytaj: co było przyjemne? Co następnym razem ułatwimy?

Podziękuj za współpracę. Nie wybieraj najlepszego aktora.

Zakończenie roku

Pociąg wspólnych odkryć

Role: Narrator, Konduktor, Podróżnik 1, Podróżnik 2.
Pozostałe dzieci: pasażerowie.

Rekwizyty: Trzy duże tablice stacji: „Odwaga”, „Współpraca”, „Ciekawość”; papierowe bilety.

Wersja krótka: trzy sceny. Wersja rozszerzona: cztery sceny.

Narrację czyta dorosły lub chętne dziecko.
Pozostali mogą mówić wspólnie albo pokazywać gesty.

Przed próbą nazwij miejsca wejścia i ukłonu.
Wypowiedzi drukowane po dwukropku są kwestiami postaci.
Pozostały tekst to wskazówki.

Zakończenie roku

Wersja krótka — scena 1

Narrator: Pociąg wspólnych odkryć jest gotowy do drogi.

Konduktor: Biletem jest pomysł. Dokąd jedziemy?

Podróżnik 1: Do stacji Odwaga.

Podróżnik 2: Dla mnie odwagą było powiedzenie: potrzebuję pomocy.

Konduktor: To ważna umiejętność.

Dzieci stoją w luźnym rzędzie, bez chwytania się i bez biegania.

Grupa: Ruszamy spokojnie, każdy w swoim tempie.

Zakończenie roku

Wersja krótka — scena 2

Konduktor pokazuje tablicę „Współpraca”.

Konduktor: Następna stacja!

Podróżnik 1: Nauczyliśmy się czekać na swoją kolej.

Podróżnik 2: I słuchać różnych pomysłów.

Dzieci pokazują przekazywanie wyobrażonego klocka.

Narrator: Każdy dołożył coś od siebie.

Grupa: Razem stworzyliśmy wiele dobrych chwil.

Zakończenie roku

Wersja krótka — scena 3

Konduktor:
Stacja Ciekawość.
Co zabieracie dalej?

Podróżnik 1: Pytania.

Podróżnik 2: Pomysły i wspomnienia.

Narrator: Rok się kończy, a nasza ciekawość zostaje.

Grupa: Dziękujemy za wspólny rok.
Życzymy dobrych wakacji!

Dzieci machają do widowni i wykonują ukłon.

Konduktor: Do zobaczenia na kolejnej drodze!

Zakończenie roku

Wersja rozszerzona — scena 1

Narrator: Na przedszkolnym peronie spotykają się podróżnicy.

Konduktor: Sprawdźmy bilety. Co na nich zapisaliście?

Podróżnik 1: Nauczyłem się pytać.

Podróżnik 2: A ja próbować jeszcze raz.

Konduktor: Każdy bilet jest inny. Wszystkie pasują do naszego pociągu.

Pasażerowie pokazują papierowe bilety.

Narrator: Zamiast ruszać szybko, zrobimy trzy spokojne kroki w miejscu.

Grupa: Nasza podróż zaczyna się razem.

Zakończenie roku

Wersja rozszerzona — scena 2

Konduktor: Stacja Odwaga.

Podróżnik 1: Kiedyś bałem się mówić przed grupą.

Podróżnik 2: Czy od razu powiedziałeś cały tekst?

Podróżnik 1: Nie. Najpierw pokazałem gest. Potem jedno słowo.

Konduktor: Każdy może zaczynać od małego kroku.

Pasażerowie kolejno pokazują kciuk, otwartą dłoń albo ukłon.

Narrator: Nie porównujemy kroków. Doceniamy próbowanie.

Grupa: Każdy krok ma znaczenie.

Zakończenie roku

Wersja rozszerzona — scena 3

Konduktor: Stacja Współpraca.

Podróżnik 2: Pamiętacie budowanie wieży?

Podróżnik 1: Każdy miał inny pomysł.

Podróżnik 2: Zatrzymaliśmy się i posłuchaliśmy siebie.

Dzieci pokazują dokładanie wyobrażonych klocków, stojąc we własnych miejscach.

Konduktor: Czy zawsze się zgadzaliście?

Podróżnik 1: Nie. Uczyliśmy się szukać wspólnego rozwiązania.

Narrator: Tak powstawały nasze zabawy i przedstawienia.

Grupa: Dziękujemy za każdy wspólny pomysł.

Zakończenie roku

Wersja rozszerzona — scena 4

Konduktor: Ostatnia stacja to Ciekawość.

Podróżnik 1: Chcę odkryć nowe miejsca.

Podróżnik 2: Ja chcę spotkać nowe historie.

Narrator: Przed nami wakacje. Każdy zabiera inne wspomnienie.

Konduktor: Dziękujemy dzieciom, rodzinom i wszystkim, którzy towarzyszyli naszej grupie.

Grupa: Za cierpliwość, pomoc i wspólny czas!

Podróżnik 1: Niech wakacje przyniosą odpoczynek.

Podróżnik 2: I dobre odkrycia.

Grupa: Do zobaczenia!

Wszyscy machają, a potem wykonują ukłon.

Zakończenie roku

Trzy spokojne próby

Próba 1:

przeczytaj opowieść. Dzieci wybierają role i pokazują rekwizyty. Przejdźcie wejście oraz ukłon.

Próba 2:

ćwicz krótkimi scenami. Czytaj narrację. Po każdej scenie zapytaj: co pomoże nam dalej?

Próba 3:

zagraj wybraną wersję z rekwizytami. Zostaw czas na przerwę i zmianę roli.

Próby można rozłożyć na kilka dni. Dostosuj ich długość do skupienia dzieci; zakończ wcześniej, gdy pojawia się zmęczenie.

Przed występem przypomnij pierwszą czynność każdej postaci. Nie dodawaj nowych kwestii w ostatniej chwili.

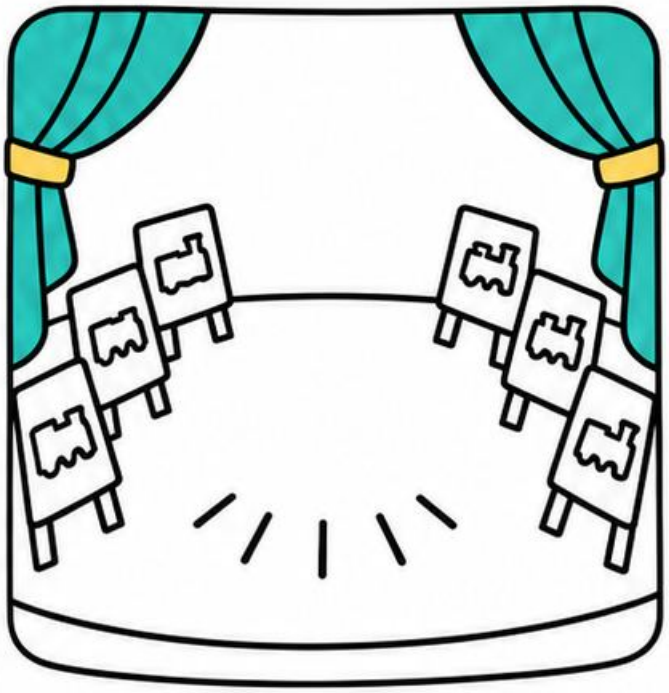
Zakończenie roku

Scena i rekwizyty

- Tablice stacji ustaw kolejno przy brzegu sceny. Nie twórz wagonów ze sznurków ani połączonych krzeseł. Bilety mogą mieć własne rysunki dzieci.
- Zostaw wolny środek sceny. Przedmioty przenoszą tylko osoby, które przećwiczyły tę czynność.

- Zaproś dzieci do wyboru kolorów i rysowania. Dorosły przygotowuje trudne wycięcia i sprawdza krawędzie.
- Próba techniczna: przejdź całą drogę w kostiumie. Sprawdź, czy nic nie zahacza, nie spada i nie zasłania widoku.

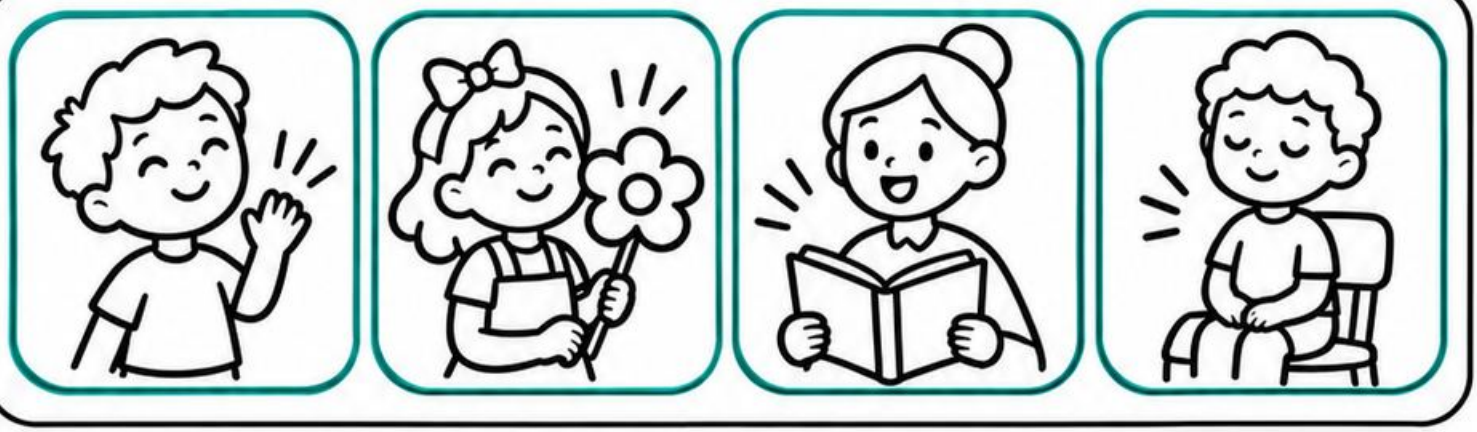

- **Dobry efekt:** dziecko znajduje rekwizyt bez pośpiechu i wie, gdzie go odłożyć.

Zakończenie roku

Każdy może mieć swoje miejsce

Scenariusz pasuje do grupy wracającej po wakacjach i do dzieci odchodzących do szkoły. Zmień pożegnanie na zgodne z sytuacją grupy.

Bez mówienia: pokaż umówiony gest, trzymaj dekorację lub dołącz do wspólnego ukłonu.

Przy dużej grupie: podziel kwestie grupowe między dwa zespoły. Pozostali tworzą nieruchome tło.

Przy małej grupie: dorosły czyta narrację i kwestie nieobsadzonych postaci. Nie trzeba dopisywać ról.

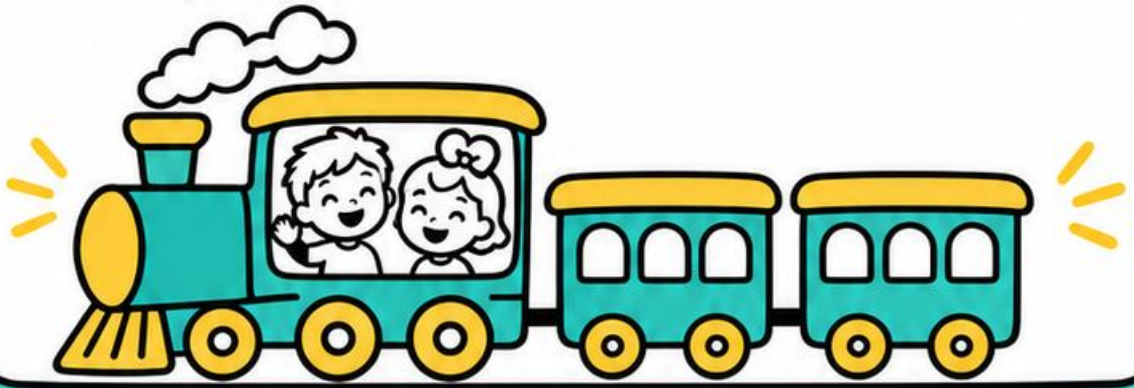
Gdy dziecko rezygnuje: pozwól mu usiąść przy znanym dorosłym. Narrator płynnie kontynuuje.

Ustal wcześniej, czy i jak rodziny będą fotografować zgodnie z zasadami placówki.

Zakończenie roku

Lista przed wejściem

- [ ] Wybraliśmy jedną wersję i sprawdziliśmy wszystkie sceny.
- [ ] Każde dziecko zna pierwszą czynność, miejsce i znak zakończenia.
- [ ] Rekwizyty leżą w kolejności użycia. Przejścia są wolne.
- [ ] Dorosły ma tekst i może przejąć brakujące kwestie.
- [ ] Ustaliliśmy miejsce odpoczynku i osobę wspierającą.
- [ ] Widzowie wiedzą, gdzie usiąść. Nikt nie stoi w przejściu.

Po występie zapytaj: co było przyjemne? Co następnym razem ułatwimy?

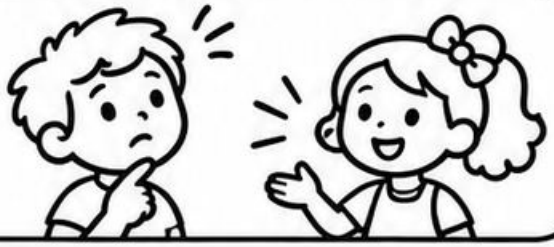
Podziękuj za współpracę. Nie wybieraj najlepszego aktora.

Gdy wydarzy się coś nieplanowanego

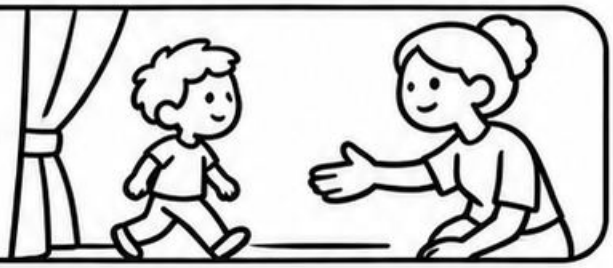
Brakuje aktora: narrator czyta jego zdania. Pozostałe dzieci zachowują swoje miejsca.

Ktoś zapomina tekstu: podpowiedz pierwsze słowo lub powiedz kwestię wspólnie. Nie poprawiaj publicznie.

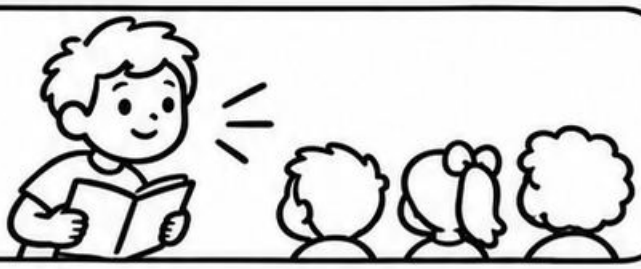
Dziecko schodzi ze sceny: pozwól mu odejść do wspierającego dorosłego. Kontynuuj spokojnie.

Spada dekoracja: zatrzymaj ruch umówionym znakiem. Dorosły usuwa przeszkodę, potem wznawia scenę.

Widownia nie słyszy: narrator zbliża się do widzów. Nie zachęcaj do krzyku.

Potrzebna jest przerwa: powiedz „Zatrzymamy się na chwilę”. Komfort grupy jest ważniejszy niż zachowanie planu.

Źródła i prawa do tekstów

Wszystkie scenariusze, dialogi i wskazówki inscenizacyjne w tym przewodniku opracowano jako materiał autorski.

Inspiracja metodyczna: Teatroteka Szkolna — opis podejścia do działań teatralnych w edukacji przedszkolnej i szkolnej.

teatrotekaszkolna.pl/onas/index

Materiały nie wymagają wykonywania utworów muzycznych. Jeśli dodajesz cudzy tekst, nagranie lub piosenkę, osobno sprawdź warunki ich wykorzystania.

Przewodnik nie jest dokumentem potwierdzającym zgodność z podstawą programową.

Wsparcie | Ostoja

wsparcie@ostoja.online